

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Τι θάκανε ἡ δεσποινὶς πού τοῦλεγε ν' ἀπελιπισθῆ; Θάλεφτε, ὅπως πέρτουν ὄλες καὶ θά τὴν ἔβλεπε ἡ γαρσονιέρα του, ὅπως εἶχε ἰδῆ κ' ἄλλες. Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορά μὰ τέτοια ἐπιχειρήσει τοῦ φράνξτε ἀνίδειξη. Τὴν ἀγαποῦσε. Γιατί νὰ τὴν ἀνάγκαζε μὲ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ χορηγίου νὲ κάμη πράγματα πού θά τοῦ τὴν ἔριζαν στὴ συνειδήσει του; Θὰ ἦταν σὰν νὰ τὴς ἔριζαγε λάσπη ὁ ἴδιος. Ὑστερὰ σκέφθηκε πὸς ὅτι μέσα καὶ νὰ μεταχειριζόταν ἡ Μιμίκα δὲ θάλεφτε ποτέ. Γιατί νὰ τὴν ἐξοῦραζε λοιπὸν μὲ παγγινῖδια καὶ γιατί νάχανε κ' αὐτὸς τὴν ἡσυχία του πούδς ἔξερε πόσον καιρὸ; Καὶ ἡ φλογερὴ του ἀγάπη τὸν ἔφερε ἀμέσως στὴν ἀπόφασιν. Κορίτσι ἀπὸ καλὸ νοικοκυρῶσπιτο τῆς Ἀθήνας, μὲ μόρφωσιν, μὲ ἀγωγή, τόσο χαριτωμένη, πού τοῦ εἶχε κάμει τόσο βαθειὰ ἐντύπωσιν. Γιατί νὰ μὴν τὴν ἔκανε γυναῖκά του; Καὶ ὅπως θά τὴν ζήτοῦσε ἀμέσως σὲ γάμο, θὰ τὴν ἔκανε νὰ τὸν ἐκτιμῆται περισσότερο, θὰ τὴς ἔκανε τὴν πιὸ τρελλὴ ἐκπλήξι, θὰ τὴς προζήλοῦσε τὰ παιδ βαθεῖα αἰσθη- ματὰ πού μποροῦν νὰ στερεώσουν τὰ δεσμὰ ἑνὸς ζευγαριοῦ.

Σ' ἓνα μῆνα ἔγιναν οἱ γάμοι. Μετῆρες ὄλη τὴν οἰκογενεια Κε- ρίμην στὸ μεγάλο καινούριον σπίτι πού εἶχε ἀγοράσει τελευταία στὴν ὁδὸ Πατησίων. Κατάλαβε πὸς ἡ Μιμίκα δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα της.

Τὸ μέγαρο τοῦ Φιντέλης ἀνοίξε στὸν πρῶτον κόσμον τῆς Ἀθήνας. Δεχόντουσαν, ἔδιναν ἐπερίδες πού περιόρισαν στίς στήλας τῆς κο- σμικῆς κινήσεως τὸν ἔφημεριδῶν, ἐπήγαυαν παντοῦ. Κάτω στὸ γκαράζ τοῦ σπιτιοῦ ὑπῆρχαν δύο αὐτοκίνητα. Μιὰ θαναμαστὴ λι- μουζίνα πού ἦταν ἀποκλειστικῶς στή διάθεσιν τῆς Μιμίκας καὶ ἓνα μικρὸ πού τὸ μεταχειριζόταν αὐτὸς στῆς δουλειές του. Τὸ σπίτι του εἶχε γίνει ἓνα ὁλόκληρον μουσεῖον. Ἡ Μιμίκα τρελλανόταν μὲ τὰ ἔργα τέχνης καὶ δὲν ὑπῆρχε ἐκείσεως ζωγραφικῆς πού νὰ μὴν ἀγοράσῃ ὁ Φιντέλης ἐκεῖνον πού τῆς ἄρεσε. Ἀπὸ τὰ ταξείδια του στὴν Εὐρώπη κορυβα- λοῦσαν τὰ παιδ παράξενα καὶ παιδ ὀμορφῶα κομ- ποτεχνήματα. Ἡ τουαλέττες τῆς Μιμίκας ἦσαν ἡ γενικὴ συζήτησις τοῦ κομποῦ κόσμου. Τὰ κοσμη- ματὰ τῆς μὴ ὁλόκληρη περιουσία. Καὶ πόσο τῆς ἔστεκαν ὄλ' αὐτὰ. Λίγοι μῆνες αὐτῆς ἤξ ζωῆς ἔ- φθασαν γιὰ ν' ἀνθίσῃ ὄλη ἡ ὀμορφὴ τῆς Μιμίκας. Τὸ ἀδόταν κοριτσίστικο κομμὸ τῆς εἶχε γερμίσει, τὸ πρόσωπὸ τῆς εἶχε γίνει τριανταφυλλο. Ἦταν ἡ λατρευτὴ, ἡ ντρίβα ὄλου τοῦ κόσμου πού ἔπαινε κ' ἔβγαυαν στὸ σπίτι τοῦ Φιντέλη. Κ' ἐκεῖνος τῆς ἱκανοποιῶσε κάθε ἰδιοτροπία τῆς, τὴν ἄφησε ἐλευ- θερὴ νὰ κανονίξῃ ὄλα ὅσα ἀφοροῦσαν τῆς σχέσεις τους, τὸν κόσμον πού δεχόντουσαν. Στὸ σπίτι τοὺς ἐσύχναζαν καὶ μερικοὶ καλλιτεχνικοὶ τύποι ἀπ' αὐτοὺς πού ἔχουν κολλήσει στὴν κοσμικὴ ζωῆ, πού δὲν τοὺς πολυγώνωυεν ὁ Φιντέλης, ἀλλ' ἀφοῦ ἄ- ρεσαν στὴ γυναῖκα του ἐφρόντιζε νὰ τοὺς εἶνε πάν- τοτε ὑποχωροτικῶς. Ἄλλωστε ὄλα αὐτὰ; δεξιότητες τους εἶχαν καλλιτεχνικὸν χαρακτῆρα. Δὲν ἔρχόταν στὴν Ἀθήνα βιουτούζος, βιοδέ, πιάνο, μεγαλός μαέ- στρος, πού νὰ μὴν προσελθῆ στὸ σπίτι τοῦ Φιντέ- λη. Ὑστερὰ ἡ Μιμίκα θέλησε νὰ μάθῃ νὰ διευδῶνῃ αὐτοκίνητον.

— Νὰ μάθῃς!

Σὲ λίγο καιρὸ ἡ Μιμίκα εἶχε δίπλωμα σωφῆρ. Ἄραξε τὴ λι- μουζίνα καὶ πήγαυε ὅπου ἤθελε. Αὐτὸ θά πῆ εὐτυχισμένη ἀγάπη. Νὰ ἔγινε δόση κάθε ἐλευθερία τῆς γυναῖκα σου. Νὰ τῆς ἔγινε; τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Νὰ ἔξερες πὸς ὅπου κ' ἂν πᾶς ἐσεῖς ὁ βασιλεὺς τῆς. Αὐτὸς εἶχε κάτι σπουδαιότερον νὰ κάμη ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε διαρκῶς χαριτωμένος στή φροῦσιν τῆς γυναῖκα σου. Νὰ μαζεύῃ ἐκατομμύ- ρια. Εἶχε ἀξέστη τὴν ἐνεργητικότητά του ἐδοῦλε ἀκατάπανστα, ἐσάφαινε ἐταιρετές μὲ τὴν ευκολία πού ἄλλοι ὀργανώνουν παρῆς γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ. Ἡ Μιμίκα ἔπρεπε νὰ λάτῃ ὄλοένα καὶ παιδ πολὺ. Κάθε μέρα εἶχε καὶ κάτι νέο ἐξοχίστου νὰ τῆς πῆ, κάθε βδομάδα καὶ ἀπὸ μιὰ ὄραια ἐκπλήξι. Ἄλλὰ ἐκεῖνον πού ἔμενε τὸ σπουδαιό- τερον γιὰ τὴν συγκίνησι πού ἐπροζήλεσε σ' ὄλη τὴν οἰκογένεια Κε- ρίμην ἦταν αὐτὸ πού ἔκαμε ἀπὸ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ γάμου του. Ἄγορασε ἀπὸ τὴν τραπεζῆ τοῦ σπιτι πού ἦταν κάτ' ἄπ' τὴν Ἀκρο- πολι καὶ τὸ ἔκαμε δωρητήριον στὴν πεθερὰ του. Ἀς τὸ κρατοῦσε γιὰ τὸ γιὸ τῆς τοῦ Νίκο, γιὰ νὰ εἶνῃ σὲ Κερίμης τὸ παρτίκο τους σπίτι. Για τὴ Λουίζα τὴ μικρότερη ἀδερφὴ τῆς Μιμίκας θά φρον- τίσει αὐτὸς. Καὶ τὴν ἐπᾶντοσε πρᾶγματι ἀπάνω στὸ χροῖον μ' ἓνα νέο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ μεγαλειότης ὄμως σωρηπὸς πού ἔκαμε στὴ γυναῖκα του ἦταν ἀπάνω στὰ δυὸ τους γρόνια. Ἐνα βράδι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συζητησι στὸ σπίτι του μὲ δυὸ φίλους ἐνὸ ὄ ἄλλος κόσμος τὸν προσκεκλη- μένων ἔχρησε τοῦ ἠρθε ἡ μεγάλη ἰδέα. Μιλοῦσαν γιὰ γυναῖκες. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίως εἶπε:

— Ὅτι καὶ νὰ κάμη ὁ ἄνδρας, τὸ πᾶν ἐγκραται στὴ γυναῖκα. Ὅ, τι θυσίες καὶ νὰ κάμη ὁ ἄνδρας, ὅσο καὶ νὰ τὴν ἀγαπάει, ἄμα τῆς μιλήσει ὁ διάολος σ' αὐτὴ θά κάμη τὸ κέρφι τῆς. Καὶ τιμὴ καὶ ἀξιοπρέπεια κ' οἰκογενειακὴ παράδοσι τὰ γράφουν στὰ παλάτια τους τὰ παλοῦσια.

— Μιλᾶτε ἴσως γιὰ ὄρισμένες γυναῖκες.

— Μπᾶ. Ὁ γενικὸς κανὼν εἶνε αὐτὸς. Αἱ βέβαια, ὄνάρχουν πολλές πού δὲν κάνουν τίποτα ὄχι γι' ἄλλο λόγον, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν πολυτέλεια πού ἔχουν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους.

Ὁ Φιντέλης δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ὁ νοὺς του ἐπῆγε στὴ Μιμί- κα. Για πρώτη καὶ μόνη φορά ὄσο ἔζησε μὲ τὴ γυναῖκα του, ἐδάγ- κασε τὸ μυαλὸ του ἡ φρομακερὴ σκέψι ὅτι ἔμενε κοντὰ του καὶ τοῦ ἔμενε πιστὴ ἴσως μόνον γιατί μαζί του ἔκανε τὴν πλούσια αὐτὴ ζωῆ. Ἦξερε αὐτὸς τὸν τρόπο νὰ ἐκμηδενίσῃ αὐτὰ τὰ δεσμὰ καὶ νὰ τὴν ὑποβάλλῃ στὴ μεγάλη δοκιμασία. Θὰ τῆς ἔδινε τόσα, ὄστε ἂν εἶχε στὸ νοῦ τῆς ἓναν ἄλλο, νάφενυε. Σὲ τίλες μέρες αὐτὴ ἐπέτειο τὸν γάμον τους τῆς ἔστειλε ἓνα καταπληκτικὸν δώρον. Τὸ δωρητήριον τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ ἓνα ἐκατομμύριον μετρητὰ σὲ δε- σμιδές ἀπὸ χιλιάρικα.

Ἡ γυναῖκα του ἐτρελλάθηκε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Καὶ σὲ δυὸ ἡμέ- ρες μιλώντας ὁ Φιντέλης πάλι στὸ σπίτι του μισροτὰ σὲ ἄλλους καὶ στὴ γυναῖκα του γιὰ κάποιο συζυγικὸν ἐκτάδαλον πού ἔξεπασε ἐκεῖ- νες τῆς ἡμέρας κ' ἦταν τὸ θέμα τῆς ἡμέρας εἶπε:

— Ἐγὼ ἂν ἡ γυναῖκά μου ἤθελε νὰ κάμη μόνη τῆς τὴ ζωῆ τῆς, θά τὴν ἀφήνα ἐντελῶς ἐλεύθερη στὴ θέλησί της. Ἐχει ἄλλως τε προσωπικὴ περιουσία ἀρκετὴ καὶ τίποτε δὲν τὴν δεσμεῖται.

Ἐκεῖνη τὴ νύχτα ἡ Μιμίκα τοῦ ἔδειξε μιὰ συγκινητικὴ τρυφερό- τητα. Δὲν ἤθελε νὰ λῆῃ ὁ Δημήτριος τέτοια πράγματα ὄστε ἄλλως ἔτσι γιὰ ὄποθετικὴ συζήτησι. Μόνον ὁ θάνατος θά τοὺς ἐχώριζε.

Ἄλλὰ ἡ εὐτυχία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους. Ἡ Μι- μίκα ἀρρώσθησε. Ὁ γιατρός του σπιτιοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῆ τὴ διάγνωση πού ἔκανε, καὶ ζήτησε νὰ γίνῃ συμβούλιον ἀπὸ ἐιδικοῦς. Τὴν ἀκτινοσκόπησαν καὶ εἶπαν στὸ Φιντέλη.

— Δυστυχῶς φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ καρκίνου.

Ἄραξε τὴ γυναῖκα του ἀμέσως καὶ πήρε τὸ ἔξπρες γιὰ τὴ Βιέννη. Ὁ καθηγητὴς Μύλλερ, ἓνα συμπαιθικὸν γεροντάκι τοῦ εἶπε ὅτι συμφωνεῖ ἀπο- λύτως μὲ τοὺς συναδέλφους του τὸν Ἀθηνῶν. Ὁ ὄγκος εἶχε τυλίξει τὰ μεγάλα ἀμορφοῦρα τὸν εὐπα- θεστερον γυναικειῶν σπλάγγων.

Τῆς ἔγινε μιὰ πρῶτη ἐγγχείρησις, πού δὲν εἶχε σκοπὸ ὄπως εἶπε ὁ καθηγητὴς παρὰ μόνον νὰ μετρι- ἀσῃ τοὺς πόνοους.

— Ριζικὴ θεραπεία δὲν εἶνε δυνατὴ κύριε κα- θηγητᾶ;

— Μόνον ἂν ὁ Θεὸς κάμη τὸ θαῦμά του, εἶπε ὁ κ. Μύλλερ.

Ἡ Μιμίκα πού δὲν ἤξερε ἡ ἴδια τὴ σοβαρότητα τῆς ἀρρώστειας τῆς ἐπίστεψε ὅτι ἔγινε καλά. Ζή- τησε νὰ γυρῶσιν στὴν Ἀθήνα. Σαναγώρισαν ἀλλὰ σὲ λίγο καιρὸ ξανάρχισαν οἱ πόνοι. Τότε ὁ Φιν- τέλης ἔμαθε ἀπὸ ἓναν νεφεροτὸν γιατρὸν ὅτι στὴ Βιέννη ἔκαναν πειράματα οἰζινῆς θεραπείας τοῦ καρκίνου μὲ νέους συνόματους στὴ χρησιμοποίησι τοῦ ραδιοῦ. Ἐπῆρε τὴ Μιμίκα κ' ἔβγαυαν. Ἄλλὰ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ραδιοθεραπεία ἔπρεπε νὰ γίνῃ δευ- τερὴ ἐγγχείρησις.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ἔπαιτα ἀπὸ τὴν ἐγγχείρησι αὐ- τὴ ἡ Μιμίκα ἐπέθανε στὰ χέρια, ὄχι πὸν σὲ σπαρακτι- κῶς πόνοους. Τὴν παρακίον τοῦ θανάτου τῆς εἶχε

νοιώσει τὸ τέλος τῆς καὶ κλαίγοντας διαρκῶς ἄφηνε τραγικῆς ρουγῆς.

— Δὲ θέλω νὰ πεθᾶνω, δὲ θέλω νὰ πεθᾶνω... Δημήτρι, σὸσέ με. Μιὰ ἀπὸ τῆς τελευταίες τῆς ἐντολές ἦταν νὰ δώῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς τὴ Λουίζα ἐκτός ἀπὸ ὄσα προσωπικὰ ἐνθύμια ἤθελε καὶ τὴν ἀσμημένα τουαλέττα τῆς μὲ τὸν ὄκταγωνο καθορῆτη.

Πὸς μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτὸ τὸ χτύπημα ὁ Φιντέλης; Ὁ θάνατος τοῦ τὴν ἐπῆρε νέα, εὐτυχισμένη καὶ ἀγαπημένη; Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ κάμη λοιπὸν ἡ ἐπιτιμή ὄταν δὲν μπορεῖ νὰ σῶσῃ τέτοια θεῖα ὄντα;

Μετῆρες τὸ πτώμα τῆς γυναῖκα σου καὶ τὴν ἐξήδευσε μεγαλο- πρεπῶς. Ὄλη ἡ Ἀθήνα τὴν ἔκλαινε.

Σὲ πέντε ἡμέρες ἐκάλεσε ὁ Φιντέλης στὸ γραφεῖόν του τὸν καλ- λίτερον γλύπτη τὸν Ἀθηνῶν γιὰ νὰ φτιαγῶν τὸν τάφο.

— Θέλω νὰ φτιαχῶσε τὴν γυναῖκά μου τὸ μᾶζονα σὲ φυσικὰ μέγεθος. Ἐαλωμένη σὲ μιὰ ντομιστῆ. ὄστε σὲ στάσι νεκρῆς, μὲ τὰ χέρια γυμνά, ὄστε νὰ φαίνεται πὸς κοιμάται. Τὴ θέλω ὄλοζώντανη. Στὸ κομμὸ νὰ φορῆ μόνον ἓνα λεπτὸ πουκάμισο. Νὰ ξεφευγῇ γυ- μνὸς ὁ ἓνας μαστός. Κάτω νὰ εἶνε σκεπασμένη μὲ μιὰ λεπτὴ κου- βέρτα πού ν' ἀποδίδῃ τὸν ὄγκο καὶ τὴν φόρμα τοῦ κομποῦ τῆς. Νὰ χαμογελά. Γιὰ μένα ἡ γυναῖκά μου δὲν πέθανε. Ἐγὼ στὴ διάθεσί σου ἀπὸ τὸ ἄλμπουμ. Ἐγὼ μέσα καμμιὰ ἐκατοστὴ φωτογραφίες τῆς.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ γλύπτης. Ἄλλὰ θέλετε σχεδὸν γυμνὸν τὸν κομμὸ. Φοβοῦμαι μῆπως ξεφύγω ἀπὸ τὸ πραγματικὸν.

— Ἐχετε ὄκ' ὄψι σας ὄς πρὸς τὸ στήθος τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

Καὶ πράγματι ὁ Φιντέλης ἔκανε σὰν νὰ ἦταν ζωντανὴ ἡ γυναῖ- κά του. Ἐξόσσε ὄλομόναχος μὲ μιὰ μικρὴ ὑπερησία μέσα στὸ σπίτι ἀκοιμῶς ὄπως τὸ ἄφησε ἐκεῖνη. Στὴν κερβατοκόμαρα δὲν ἔμειναν παρὰ γιὰ νὰ μείνῃ μισὴ ὄρα νὰ ζῆσῃ μέσα στὰ πράγματὰ τῆς πού

Ὁ κ. Κοκκίνος, Κόκκινος

είχαν μείνει, όπως την ημέρα που έφυγαν για τη Βιέννη. Το σπίτι του το ξανάπλεσε πληρώνοντας τα μερίδια των κληρονομιών της γυναίκας του αφού ήταν πιά ιδιοκτήτης τους. Ήταν γι' αυτόν το μοιραίο της Μιμίκας και ήθελε να το κρατήσει, όπως ήταν.

Το επίτιμιο άγαλμα έγινε και στήθηκε. Ήταν ένα κομμάτι θαυμαστό. Η Μιμίκα ολοζώντανη, όμοια, έρωτική ξεπλωμένη σε μιιά ντουζίνα. Η εφημερίδες δημοσίευσαν την εικόνα του και ο κόσμος επέγαινε να το ιδεί. Ο Φιντέλης δεν επέγαινε πιά μόνο κάθε μέρα άνθη στον τάφο της γυναίκας του. Περονόσε έχει ώρα ολοζώντη καθισμένος κάτω στα πόδια του αγάλματος. Του φαινόταν πως την είχε εκεί ολοζώντανη και έκανε συντροφιά μαζί της. Αυτό το άγαλμα τον άναζούησε στη λύπη του.

Τότε άποφάσισε να δώσει στην άδελφή και στον άδελφό της Μιμίκας μεριά από τα πράγματα της και θυμήθηκε την άσημη νατουάτα με τον ούταγόνο καθρέφτη. Πριν τή δώσει τή εξέητσε όλα ένα ένα. Όταν έφτασε στην νατουάτα θυμήθηκε πως πίσω από τον καθρέφτη ήταν μιιά όλόκληρη θήκη, που την εκάλυπτε ένα φύλλο καρδιάς από μέγεθος του καθρέφτη. Η θήκη ήταν κλειδωμένη με κλειδί. Μεταχειρίσθηκε ένα σίδερο και την άνοιξε.

Εβήκε μέσα γράμματα, κομμάτια χαρτιά με άκατανόητες φράσεις. Άνοιξε τή γράμματα. Ήταν έρωτικά. Γράμματα σταλμένα στη Μιμίκα και που τή είχε φυλάξει εκεί, χωρίς να προφτάση να τή ξεφρανήση.

Τή έβαλε κάτω και τή διάβασε ένα ένα. Έπέρασε μιιά άγωνιώδη φοβερή ώρα. Τό συμπέρασμά του ήταν ότι ή Μιμίκα είχε φίλο πριν τον πάρο και έεακολούθησε να τον έχη και μετά τόν έμαθε της. Από άλλα γράμματα είδε ότι είχε κι άλλον άργότερα, ίσως πολλούς.

Η καρδιά του φούσκωνε στο στήθος του να σπάση. Έστρε τον άγαπόσε από την πρώτη ημέρα ως τόν τέλος. Δεν τον έπηρε παρά γιά τή χρηματία του. Είχε μάθει να διευθίνη τόν αυτοζίνητό του γιά να πηγαίνει με τή λιμουζίνα σά αντησιού της χωρίς να φοβάται τόν σωφέρο. Γιατί δεν έφευγε λοιπόν; γιατί δεν τόν ζητούσε διαζύγιο όταν της έδωσε τόν σπίτι και τόν έκατομήριο; Γιατί ήθελε να δουλεύη διαρκώς γι' αυτήν ή άνοήσαστη έξείνη μηχανή του χρήματος ό Δημήτρη Φιντέλης.

Σηζώθηκε σάν τρελλός και έωημεσε σ' αυτοζίνητό του.

— Στο νεκροταφείο, είπε στο σωφέρο.

Είχε βραδυάσει όταν έφρασε εκεί και είχαν κλεισει τήν πόρτα, άλλα φροτωμένοι οι φυλάκες από τόν κοιμητορά του τόν άνοιξαν. Έπληξε και σάθηκε μπροστά στον τάφο και από τή χειλή του έφραγε μιιά φορητή βοιολογία όπως βοιόν και μιιά ζωνή γυναίκα. Έστερα έφρασε τόν άγαλμα κατά πρόσωπο όπως φρόνουν έναν παλιάνθρωπο κι έφραγε τρέχοντας.

Τήν άλλη ημέρα έπληξε στη βιβλιοθήκη και ζήτησε βιβλία σχετικά με μάματα και προχωρήσας μέσα στους τάφους με τόν σταθερό βήμα έπληγαινε και κατέστρεφε εκείνο τόν ύπεροχο έργο. Καθόταν γονατιστός μπροστά στο κεφάλι και έφραγε με σταγονόμετρο και άλλοτε με σύριγγα ύδρολογικό όζυ στή μάτια και στο στόμα. Δοζιμάζε μιιά φορητή ήδονή. Σάν να σότωνα, σάν να κρεουργούε ζωντανή τή Μιμίκα. Τό ύγρο έκανε αδύνατα στο πρόσωπο στή μιγουλά, γύρω στο στόμα. Έστερα άφραγε έπιάνο νιτρικό άργυρο. Τήν τελευταία ημέρα παρηγγείλε να καθαρίσουν τόν άγαλμα με σαπούνι και βούρτσια. Όταν είχε περάσει τόν διαβροτικό όζυ είχε κλείει τόν μάμαρο που και ό άνθρωπος που τόν καθαρίζε είδε κατ'άπλητος τή αδύνατα. Τό πρόσωπο του αγάλματος ήταν παραμορφωμένο, οικότρο, τρατώδες με τίς βαθείες εκείνες πληγές.

Άς γράφουν τώρα, ότι θέλουν ή εφημερίδες γιά τόν άνήρωστο βαυδαλισμό. Κανείς δεν τόν είδε.

Ό διευθύντης της άστυνομίας έρωήτησε με τόν τηλεφώνο τόν χώρο Φιντέλη άν ήθελε να ύποβάλη μήνυση κατ' άγνώστων.

— Εύχαριστώ, άπάντησε. Είπε περικό. Τώρα τόν κακό έγινε. Σε λίγο ήρθε ό γλάπτης. Μόνο που δεν έβλαγνε.

— Ήταν τόν καλλίτερο μου έργο, κύριε Φιντέλη. Αυτό είναι έγκλημα. Περισσότερο παρά άν σότωνα ένα ζωντανό άνθρωπο. Άλλά άν ήθελετε μπορούσα ν' άνταστατήσουμε τόν κεφάλι που είναι κατεστραμμένο μ' ένα άλλο. Θα φροντίσω να μη φαίνεται καθόλου τόν κόλλημα. Σας τόν έγγυώμαι.

— Όχι, είπε ό Φιντέλης. Ότι κίλασε δεν ξαναφραίνεται. Σε παρακαλώ μάλιστα να σιχώσες από τόν τάφο τόν άγαλμα. Μεταχειρίσιόν τόν μάμαρο στή δουλειές σου. Σου τόν χαρίζω.

Έστερα έδωσε έντολή να φροντίσουν να αλλάξουν τόν χώρο τού τάφου μ' έναν άλλο. Δεν ήθελε να ταφή αυτός εκεί μέσα.

Διονύσιος Α. Κόκκινος

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ —

Φραντσέσκα Του D' Annunzio

Φραντσέσκα, ό άγαπημένη μου μικρούλα, δειλό μου έσύ περιστεράκι, γιατί σκόβεις τόν κεφάλι και στενάζει χλωμή κάτω απ' τή θύελλα που ξαφνικά σηζώθηκε τριγύρω... Γιατί; Γιατί είσαι λυπημένη άπόψε, άγάπη μου; Γιατί τ' άγαπημένα σου χειράκια, αυτά τή κρινένια λευκά δάκτυλα, που χθές άκομα ήξεραν τόσο γλυκά να χαιδεύουν τή μαλλιά μου, γιατί τώρα στέκονται άκίνητα και χωρίς δύναμη, μοιάζουνε σά μαραμένα χόρτα, σάν φιλιό που πέρασαν, σάν πέταλλα ρόδων μαραμένα... Γιατί;

Φραντσέσκα, άγάπη μου, γιατί, πές μου γιατί, άρχισες τώρα να αγοκλαίε...

Γιατί να τρέμεις σύγχρομη ώρα μου άγάπη, γιατί ή φωνή σου σβύσθηκε, και τή σιχρά χειλάκια σου γιατί δεν δίνουμε σάν πρώτα εκείνα τή φιλιό, που μόνο αυτά ήξεραν να δίνουν... Γιατί;

Και ή Φραντσέσκα με κοιτάζει... Και ή Φραντσέσκα μου άπαντάει και σκόβει τόν κεφάλι της, γιά να μη ίδω τή μάτια της που κλαίει όταν μιλάει:

«Κλαίω, άγαπημένη μου, και σκόβω τόν κεφάλι και σπαίνω, γιατί κοιτάζω άπόψε τήν καρδιά μου... Γιατί κοιτάζω άπόψε τήν ψυχή μου...»

Έφρασε πιά ή άγάπη, — ή όμοια έλοχη των όνειρων — πέρασε πιά ή ζωή.

Τώρα μιιά νύχτα, μιιά έρημιά, μιιά σιωπή απλώνεται... Τώρα τριγύρω φείδια νοιώθει να με σέγγουν προς τόν Άδη και μπρος στή θλιμμένα ματάκια μου, παρουσιάζονται σιές νεκρών ψυχών, που έζησαν κάποτε φορά κοντά μου...

Δέν λυπάμαι γιά σένα! Του Herder

Δέν λυπάμαι γιά σένα! Κι' ως έφυγες τώρα από κοντά μου...

Τήν ψυχή σου λυπάμαι, όμοιά μου, τήν ψυχή σου που μούγες χαρίζεις... και που τήν πέρνεις πάλι μακριά...

Γιατί, ή ψυχή σου, άγγελέ μου, είναι ένας κόσμος, ένας όνειρωμένος κόσμος, που τώρα πιά χωρίς άγάπη, να ζήση δεν μπορεί... Ό! δεν μπορεί!

Οι καρδιές μας άγαλιώνονταν τότε! Θυμάσαι; Και μιλούσαμε πάντα κοντά ό ένας στον άλλον... Και δεν είχε κανένας παράπονο... και δεν είχε κανένας ντροπή...

Μά τώρα; τώρα μακριά μου σ' άλλα μέρη περπατάς και πέρνεις μαζί τήν ψυχή σου που είπαν ένας κόσμος, ένας όνειρωμένος κόσμος...

Δέν λυπάμαι γιά σένα, άγαπημένη...

Γιά τήν ψυχή σου λυπάμαι, γιά τήν ψυχή εκείνη, που μούγες χαρίζεις και που τήν πέρνεις τώρα μακριά...

Σάν πεθάνω Του Richter

Σάν πεθάνω, έσύ, τή μάτια, θά μου κλείσης...

Τό γέμοιο και άρωστο κορμί μου, που πάντα αγαπούσε να τόν βλιπέεις όμοιά και νεό... σάν πεθάνω, έσύ, ναί! έσύ, θά σαβανώσης...

Τή χειλή μου δεν θά κοιτάζω πιά τή όμοιά σου μάτια...

Ένας νεκρός μπροστά σου, ένας νεκρός!

Ό έρωτας θά ναι μακριά, πολύ μακριά, κι ή ρόδινη μορφή σου θά δροζώζει...

Τό ξέρω, τόν ξέρω, άγαπημένη, πως ή άγάπη μας έται με θάνατο θά σβύση, και πως τή χάδια εκείνα που όμορφραίναν τή ζωή μας, θά γίνουν όλα άδύνατα, όλα θήνος, όλα στεναγμός...

Τό ξέρω! ναί! τόν ξέρω... Και σάν πεθάνω, έσύ... ναί! έσύ, τή μάτια μου θά κλείσης και τόν κορμί μου τόν άρωστο, τόν γέμοιο κορμί μου, έσύ μόνον έσύ, με τή χειράκια σου, θά σαβανώσης...

Μιά θύμηση Του Burger

Ήμουνα χθές τόσο εύτυχής! Όλη τήν ημέρα, τόν γέλοιο σου, ή φωνή σου... άντηχούσε τριγύρω. Έπαιξα και γελούσα με μιιά τρελλή, παράφορη εδύμια...

Ήμουνα χθές, τόσο εύτυχής!

Και σήμερα οι μαύρες θύμησης και πάλι κάτω απ' τόν θεριό όργανό, ξανάθραν, τήν καρδιά μου να παιδεύουν...

Προόδσανε τόν έρωτά μου και ή ζωή χωρίς αυτόν μιιά μαύρη έγινε μελαγχολία.

Πόσο ή άγάπη εύκολα πεθαίνει... Πώς τή όνειρατα εύκολα σβύνουν...

Ήμουνα χθές τόσο εύτυχής! Και σήμερα; ό! Πώς ανέλπιστα τόν μαύρο δρόμο έπήρα της έρημιας, και πως, χωρίς να ξέρω, γονάτωσα εκεί, στο σταυροδρόμιο...

Εχει που κλάπτε μαζί σου ένα φιλιό, σου έπήρα από τή χειλή... Χωρίς να κλαίω τώρα, νυσταλάω! Χωρίς να κλαίω τώρα, άγάπη μου, στή σέψη σου γυρίζω... Ό! πόσο χθές ήμουνα ήσυχος...

Πόσο εύτυχής ήμουνα χθές!

